

ŠIALENE DLHÝ EPILÓG

DIEVČA V ZRKADLE

1. kapitola

Na svoju obhajobu musím povedať, že posadnutosť je ako vyrážka. Objaví sa celkom nečakane a bez varovania. Lenže jedine pri čítaní červenej knižnice zabúdam na pocit prázdnoty a nutkanie rozplynúť sa ako plyn. Zbožňujem najmä také knihy, v ktorých majú postavy dokonalé telá. Proste všetko, čo je na míle vzdialené od môjho bezútešného sveta.

Učiteľ píše na tabuľu niečo, čo ma ani zamak nezaujíma. Dychtivo a najmä potajomky otváram knihu. Potrebujem milovanie. Teda nie reálne... Ako by som mohla potrebovať niečo, čo som ešte nezažila? A predsa ma fascinuje. Treba naň len telo alebo i dušu? Pod lavicou prevraciam ďalšiu stranu a dúfam, že nájdem odpoveď. Škvřka mi v bruchu. Uškrniem sa. Vďaka tomu, že hltám písmeňá, na mňa nekričí každá bunka tela, že sa chystá nadou mnou vyhrať.

„Karolína!“

Vystriem sa ako struna. Opäť sa to stalo. Príliš som sa začítala a pristihol ma. Nervózne sa pousmejem. Len tak nacvičene, aby som neukazovala naštrbený predný zub, za

ktorý sa úzkostlivo hanbím. Odlomila som si z neho kus na tvrdej chlebovej kôrke, do ktorej som schuti zahryzla. Znamenie, že nemám žrať pečivo. Chlieb je zlý, zlý, odporný. Je to stelesnenie diabla medzi jedlami!

„Prosím?“ pípnem. Vystrašené kurča sa na mňa neťahá. Nedívam sa naňho.

„Podeľte sa s nami. Čo čítate dnes?“ Ale mám pocit, že sa pýtal: Čo za humus to prehŕňate prstami?

„Už sa to nebude opakovať.“

„Koľkokrát sme o tom hovorili?“

Zdvihnem hlavu a pozriem naňho ako na blázna. Hádam si nemyslí, že také niečo počítam. Rátam strany, kalórie, počet cvikov... ale rozhodne nie jeho napomínania. Jeden spolužiak sa zachechce, ďalší si klepká po hlave. V triede nastane šum ako v mori. Akoby stávkovali, ktorý živočích dnes vyhrá súboj. Malá rybička či žralok? Uznajte. Toto nie je vyrovnaný zápas. Zároveň mi napadlo, že by bolo fajn, keby ma ten žralok zjedol a ja by som bola poriadne štíhla, rozpustená v jeho kyselinách.

„Ja...“ zahabkám a pozriem do lavice, je prázdna.

Patrik Šišuliak – sedí predou mnou – mi pri svojom záchvate smiechu ešte aj stihol drzo potiahnuť knihu. Vstane. Pajác! Začne prednášať anotáciu na zadnej strane knihy. Zabijem ho! Celá červená sa skrčím. Moja kamoška, spolusediaca, mi klepká ukazovákom po kolene. Asi by ma to malo upokojiť, pritom ma to ešte viac rozhodí. Kedysi by ma to rozosmialo.

„Už dosť!“ stopne žralok Paťa v jeho teatrálnosti.

A potom nastane krátke, mučivé ticho. Učiteľ má v tvári napísané to, čo vždy. Akoby jeho oči kričali: Zastreľte zlé literatúry! Zlikvidovať. Roztrhať! Spáliť podradnú rasu.

Šialene dlhý epilóg

Ja, trafená hus, mlčím, pretože plávať v láske, aká je v lovestorkách, je ako topiť sa v mede. Lákavá, no zároveň desivá predstava.

„Raková, dávajte pozor na to, čo čítate. Môže vám to pokaziť vkus. Ak to aj čítate, robte to vo voľnom čase, nie cez hodinu,“ prejde k tabuli a pokračuje v dopisovaní poznámok na tému *Vývin jazyka*. Akoby sa nič nestalo. Už opäť ma ponížil. Mám chuť rozplynúť sa.

ŠIALENE DLHÝ PROLÓG

ZRKADLO V CHLAPCOVI

Po tréningu sa sprchujem doma. Chalani si zo mňa utá-hujú, že som hanblivý ako nejaká ženská. Ja a hanblivý? Neviem, či by sa im páčilo, keby som si pred nimi leštil bambus. Nemôžem si pomôcť, je to proste môj potrénin-gový a pozápasový rituál.

Niekedy som po zápase totálne na sračky, nevládzem už nič, ale toto ma zakaždým vzpruží. Je to podobné, ako keď... No nie. Nejdem sa nad tým zamýšľať. Možno by som prišiel na to, že mi to niečo chýba, hoci naposledy som TO robil len prednedávnom. Ostatne, aspoň neja-ké potešenie. A chalanom nebudem vešať na nos, že náš bojler ma prekvapí studenou vodou po oveľa dlhšom čase ako ten na ihrisku.

V škole je to na hovno. Aj doma je to na hovno. Taký život na hovno. Tak aspoň nech sa moje telo nepodrobu-je studenej vode. Mamka nás, mňa a sestru, opustila, keď som bol malý, ale nie dostatočne na to, aby som si to ne-pamätal. Tatko hovorí, že odišla na západ, aby zarobila pe-niaze. Neskôr tvrdil, že využila príležitosť, skôr ako tí bláz-ni štrngali kľúčmi. Segra verí, že sa vráti. Kravina. Nevráti

sa. Matka sa na nás vykašlala, načo to popieranie? Je rovnaká ako moje dvojča, rozdielnejší byť nemôžeme. Karolína má stále strčený nos v knihách. Číta povinnú literatúru, ale aj zamilované sračky, žerie najmä tie romantické veci a myslí si, že ju čaká lepšia budúcnosť než prítomnosť. Pritom je zaseknutá v inom svete. Ja som nastavený inak. Žijem pre tu a teraz. Neverím v zajtrajšok. Iba v túto chvíľu a uspokojenie.

„Kájo!“ Mydlo padá na dno zhrdzavenej vane, keď začujem svoje meno.

„Áno?“ zruknem. Som vzrušený aj nasratý naraz.

„Máš telefón!“

„Kto je to?“

Tatko mi namiesto odpovede búcha na dvere. „Pohni sa!“ zahučí.

„Boháča,“ zašomrem.

Omotám si okolo tela uterák. Vycapkám sa von z kúpeľne. Telefón máme v obývačke. Segra tam sedí v obvyklej skrútenej polohe a číta knihu. Na tom obraze je niečo upokojujúce – taká istota, ale nahlas by som to nikdy nepriznal. Z kuchyne cítiť vôňu jedla. Zasa lečo. Táto istota ma naopak desí.

Mokrými rukami beriem slúchadlo položené na stolíku.

„Áno?“

„Karči,“ osloví ma volajúci posmešne. Z telefónu sa ozýva hlas môjho trénera.

Znervózniem. „Čo chceš?“ Nemám ho rád. Je nepríjemný ako voš. Čo je také, čo mi nemohol povedať na tréningu pred polhodinou? No dobre, tušil som čo, ale nevedel som, že je až taký sentimentálny.

„Chlapčisko, len toľko ti chcem povedať, že na zajtrajšom zápase nenastúpiš.“

„A to už prečo?“ Voľnú ruku zvieram do päste, najradšej by som ho udrel. Som momentálne najlepší hráč tímu. Ten skurvený futbal je jediná vec, v ktorej sa mi darí.

„Ty vieš prečo!“

Jasné, že som vedel.

Zložil.

Nevie sa odosobniť?

Futbal je hra, nemal by doňho montovať osobné veci.

„Pojeb sa,“ rázne položím slúchadlo. Dosť ma mrzí, že to ten fas nepočul.

„Aké očarujúce,“ zasmeje sa nervózne moja sestra.

„Nerozumiem reči tvojho kmeňa, Kaja.“

Šibalsky sa usmieva. „Nie si taký frajer, na akého sa hráš.“

„Banda! Podťte jest.“

„Už ideme!“ zahučím aj namiesto Kaji. Ona je z tej tichšej sorty. Naša rodina sa v tomto delí na polovicu, mužská huláka, kým tá ženská je pokojnejšia. Naša matka bola tichá. Asi sa k nám fakt nehodila.

Obaja prechádzame naraz cez dvere. Strkáme do seba ako malé deti. „Obleč si niečo, ty somár,“ zašomre.

„Aspoň prvý raz v živote vidíš naživo perfektne vyrysované svaly.“

Rýchlo jej postrapatím vlasy. Neznáša to. Vbehnem k sebe do izby a navliekam si na vlhké telo triko a tepláky. Uterák hádzem na zem, ktorú bolo treba povysávať už pred mesiacom. Teraz stačí zavolať deratizéra.

Keď prídem do kuchyne, tatko aj Kaja sedia za stolom. Oco sa napcháva a mľaská pritom. Segra sedí me-

ravo a čumí na malú porciu leča pred sebou. Sadnem si oproti nej. Čo tej sadlo na nos? Vzdychne si a načiahne sa za chlebom.

Tatko jej ho vytrháva z ruky. „Rastie z neho zadek.“

S tým musím len súhlasiť. Keby mala pravidelný pohyb, vyzerala by jej postava ináč a nemusela by sa tak krotiť v jedle. Myknem plecom. V konečnom dôsledku to tatko nemyslí zle.

Kaji spadne vidlička na zem, ale skôr sa mi zdá, že ju schválne hodila. Ťažko povedať, až tak som si ju nevšímal. Tatkovi vyletí ruka, no zaucho jej nelepí. Včas ju stiahne.

„Raz sa mi poďakuješ,“ hovorí s plnými ústami.